

MIELIPAIKKA

Jukka Vettenranta

TAMMIKUU

Vuoden ensimmäiset askeleet tutussa metsässä. Kuljen hiljaista metsäpolkua. Jalkojeni alla kuuluva lumen narina on lähes aihoa havaittava ääni. Kevyt pakkaslumi leijailee hiljalleen maahan. Pakkanen paukauttelee siellä täällä oksistoja. Koko metsä tuntuu viettävän vielä talviuntaan. On kuin olisi tullut sadun lumikuningattaren maahan.

HELMIKUU

Nousen jäältä tutulle polulle. Metsässä käy hiljainen tuulenvire. Puut tuntuvan karistelevan talven lumet harteiltaan Aivan kuin metsä olisi taas heräilemässä pitkän horroksen jälkeen.

MAALISKUU

Aurinko jo hieman lämmittää poluilla kulkijan selkää. Kuusen oksien läpi siivilöityvä auringon valo saa aikaan ihmeellisen valon ja varjon leikin. Metsä kujeilee kanssani. Siellä täällä olen näkevinäni liikettä. Vai näinkö sittenkään?

HUHTIKUU

Kevät on palannut mielipaikkaani. Kuulen sen metsään lintujen laulussa ja jäistä jo vapaan puron riemukkaassa solinassa. Astelen pitkin rantapolkua. Pysähdyn kuuntelemaan palaavien joutsenten ääntelyä varmana merkinä kevään saapumisesta.

TOUKOKUU

Istun kivellä kuuntelemassa lintujen aamuista konserttia. Ilma on täynnä auringon ensisäteiden lämmittämän maan keväistä tuoksua. Kohta on aika kokea katiskat. Jännityksentäytteinen odotus palkitaan, kun nostan pyydykset rantakalliolle – täynnä veden viljaa. Syötävät kalat perattuani istun rantakivellä eväitä nautiskellen. Katselen samalla auringon kokoamista lahden ylle. Enää ei ole kiire mihinkään.

KESÄKUU

Keskikesän juhla. Oikaisen kukkivan niityn poikki. Askeleeni hidastuvat katsellessani niityn kukkien moninaisuutta ja haistellessani niiden tuoksua. Mieleeni palautuvat lapsuuteni kiireettömät kesät. Silloinkin taivaan kannella lauloi kiuru ylistystään suvelle.

HEINÄKUU

Istun rantakivellä ja ongin. Yht´äkkiä viereiselle kivelle lipuu telkkä. Varmaan sama, jonka olen nähnyt täällä jo kevästä asti, koska se ei tunnu enää pahemmin vierastavan. Siinä me sitten istumme vierekkäin – kaksi Luojan luomaa – telkkä ja minä.

ELOKUU

Auringon nousun aikaan olen soudellut saalismailleni saman jännityksen vallassa kuin aina ennenkin ravustuskauden alkaessa. Minkälaisen saaliin järvi antaa tänä kesänä? Mertaa nostaessani kuulen mieltälämmittävän rapinan ja astia täyttyy pikkuhiljaa saksiniekoista. Illalla palaan samalle lahdelle laskemaan pyydykset. Soudellessani hiljaa katselen auringon laskua ja kuuntelen järven yli kantautuvia ääniä. Mielen täyttää unelias rauha.

SYYSKUU

Sadonkorjuun aika. Saavun tuttuun paikkaan ja eteeni levittäytyy koko luonnon pito-pöytä kaikkine herkkuneen. On kuin kuulisin Mielikki metsänemännän kutsuvan nauttimaan tarjoamistaan antimista.

LOKAKUU

Ilmassa alkaa olla jo väistyvän kesän ja syksyn haikeutta. Ilman viileys alkaa hiukan kipristellä sormia keräillessäni syksyn viimeisiä sieniä ja puolukoita. Viimeisetkin muuttolinnut ovat jo jättäneet maiseman ja metsä alkaa hiljentyä.

MARRASKUU

Nimensä arvoinen kuukausi. Lehdet ovat karisseet puista. Ne törröttävät suon reunassa kuin jättimäiset luurangot luonnon hautausmaalla. Silti metsän laidassa istuessani alakuloista metsää katsellen sen antama mielen rauha auttaa taas jaksamaan tulevan työpäivän yli.

JOULUKUU

Käymme tutulla joukolla kuuntelemassa metsäneläimille suunnatun joulurauhan julistuksen. Siinä toteutuu ikiaikainen eräperinne. Se ilmentää meidän luontoa ja sen asukkaita kohtaan tuntemaamme kunnioitusta. Kiinnitämme kauralyhteet puihin ja ravistelemme omenoita ja muuta evästä sarvikkaille. Astelen kirkkaan kuutamon valaisemaa polkua. Mielesasäni toivottelen joulurauhaa sille metsälle ja myöskin sille metsänkolkalle jota mielipaikakseni kutsun.

Taas on ajan ratas liikahtanut yhden kierroksen ja vuosi alkaa kallistua kohti loppuaan. Odotan jo tulevaa luontoretkeä, jolloin kohtaan tutuksi tulleen metsän kuin vanhan ystävän ja jonka tuulen huminassa olen kuulevinani kuiskauksen: ”Ai sinä tulit taas”.